

Балканите за Солун и Мала-Азия и осуетяваше намеренията на тия две държави да превърнат Балканския полуостров в един коридор за тяхното нашествие към Мала-Азия и да свържат по този начин Хамбург с Багдат — оста на световната политика и световната хегемония на германизма, който искаше да бъде над всичко в света — *über alles in der Welt*. Ето защо, колкото Балканският съюз и да бе несвършен, неговото сключване бе едно най-отрядно явление, едно от най-голямо значение събитие в живота на всички балкански държави, с което биха имали право да се гордеят тия, които го замислиха и създадоха. Ние, обаче, няма да се спираме и впускаме тук в подробно разглеждане на въпроса — кой пръв замисли и взе инициативата за създаването на Балканския съюз т. е. дали тази идея се роди в главата на Гешова или излезе от сръбския министър на външните работи Милованович, който бил поверил този свой план на Венизелоса. Ще отбележим само категоричното твърдение на цар Фердинанда, че заслугата за създаване на този съюз била негова и че той е бил изключително негово дело: „Това съм единствено аз, казва Фердинанд, който предприех задачата, която и най-осведомените считаха за неосъществима — да обединя в името на една и съща кауза и за една и съща цел балканските държави, врагове до тоз момент; благодарение само на мен и само чрез мен те можаха да сключат този съюз и да постигнат успеха, който имаха“. В тия думи на Фердинанда се съдържа голяма доза от истина, защото сключването на Балканския съюз със задачите, които този съюз си постави, беше невъзможно и немислимо без участието в него на най-голямата по територия и по число на населението си и най-силната във военно отношение държава